

Kulmakivi

Suomen teologisen instituutin tiedotuslehti

5/2014

Ville Auvinen

6.10.2014

Ajankohtainen Raamattu

Radio Deissä pyöri uusi Raamattuun keskittyvä keskusteluohjelma *Sanasta mittaa*, jossa saan olla mukana arvovaltaisessa ja asiantuntevassa, itseäni paremmassa seurassa pohtimassa Raamatun ajankohtaisuutta ja merkitystä eri näkökulmista. Ensimmäisessä ohjelmassa kysyttiin, onko Raamatun ”parasta ennen” -päivämäärä jo mennyt, ja toisessa keskusteltiin Raamatun kaanonista. Seuraavan ohjelman teemana on Raamatun suhde muiden uskontojen pyhiin kirjoituksiin. Ohjelma lähetetään joka kuukauden ensimmäisenä sunnuntaina klo 16–17.

On hyvä, että Raamatusta puhutaan. Toivottavasti radio-ohjelmamme saa monet kiinnostumaan Raamatusta ja tutustumaan siihen. Raamattu on Kirjojen Kirja. Huolimatta siitä, että nuorimmatkin sen sisältämistä yksittäisistä kirjoista on kirjoitettu melkein 2 000 vuotta sitten, on Raamattu yhä edelleen yhtä ajankohtainen kuin sen kirjoittamisen aikaan, ja yhä edelleen toiset vihastuvat ja toiset ihastuvat sen sanomaan. Harvan Raamattu jättää täysin kylmäksi ja välinpitämättömäksi. Jospa Suomen kansa vielä saisi raamattuhertyksen, puhaltaisi

pölyt pois kirjahyllyyn unohtuneen Raamatun päältä ja alkaisi lukea. Se muuttaisi monen ihmisen, perheen ja lopulta koko kansankin elämän.

Miksi Raamattu, vaikka on niin vanha, ei kuitenkaan ole vanhentunut vaan edelleen ajankohtainen? Tähän kysymykseen on ainakin kaksi vastausta. Ensinnäkin, ihmisen peruskysymykset ovat olleet ja ovat kaikkina aikoina samat: Miksi yleensä mitään on olemassa? Kuka minä olen, ja mistä minä tulen? Mikä on elämäni tarkoitus? Minne olen menossa? Mikä on oikein ja mikä väärin? Mistä löytäisin avun syyllisyyteeni ja rauhan sydämeeni? Jossain elämänsä vaiheessa jokainen kyselee näitä, ja nämä ovat juuri niitä kysymyksiä, joihin Raamattu antaa vastauksen. Toiseksi, Raamattu on elävän Jumalan puhetta ja puhuttelua ihmiskunnalle ja jokaiselle sen edustajalle kaikkina aikoina, siis myös tässä ja nyt, ja suomenkielisen käännöksen välityksellä Jumala vieläpä puhuu suomea! Kuulemme siis omalla äidinkielellämme Jumalan äänen Raamatusta, kunhan vain suostumme kuuntelemaan.

Aina ajankohtainen sanoma on kuitenkin Raamatussa puettu historialliseen kaapuun. Raamatun kirjat ovat syntyneet määrätyissä historian tilanteissa meille vieraassa kulttuurissa erilaisten kirjoittajien toimesta. Siksi tarvitaan Raamatun tutkimista, Raamatun ajan historian ja kulttuurin tuntemista ja Raamatun alkukielten, heprean ja kreikan, osaamista. Raamatun tutkijoiden ja opettajien tehtävä on sitten välittää Raamatun sanoma tälle ajalle tuoreesti ja puhuttelevasti.

Jotta meillä olisi nyt ja tulevaisuudessa asiantuntevia ja Raamatun sanalle uskollisia opettajia, tarvitaan hyvää ja rakentavaa

teologista koulutusta. Suomen teologinen instituutti on perustettu melkein 27 vuotta sitten juuri siksi, että se omalla pienellä panoksellaan voisi olla tällaista koulutusta tarjoamassa. Kuluneiden vajaan 30 vuoden aikana on yli 1 000 teologian opiskelijaa osallistunut STI:n toimintaan, ja he ovat nyt eri puolilla Suomea seurakunnissa, järjestöissä ja kouluissa sekä lähetyskentillä opettamassa Raamattua. Haluamme edelleen jatkaa saman näyn varassa niin kauan kuin Jumala suo, odottaen ja rukoillen raamattuherätystä kansamme keskuuteen.

Eettisen keskustelun muutokset

Timo Eskola

Etiikasta ja ihmisten arkimoraalista käytävä keskustelu on saanut viime aikoina voimakkaita piirteitä. Raamatun ja kirkon näkemyksistä etäännyvä yhteiskunta tuntuu hakeutuvan konfliktiin monissa näkemyksiä koskevissa asioissa. Etiikan pohdinnassa on muutenkin tapahtunut monia muutoksia. Mistä siis on kyse?

Varhaisemmassa moraaliteoriassa pohdittiin yleensä sitä, minkälainen arvo olisi luovuttamaton. Sillä perusteella haettiin yhteisiä normeja. Velvollisuus ja vastuu olivat keskeisiä käsitteitä, koska eettinen pohdinta perustui vielä varsin pitkään Raamattuun tai ainakin sen vaikutukseen.

Vähitellen alkoi kuitenkin liike kohdistaa ihmistä itseään. Yleistä hyötyä hakeva ”utilitarismi” liittyi valistuksen ihanteisiin ja teollisen vallankumouksen synnyttämään hyötyajatteluun. Moni teoria alkoi painottaa normien sijasta yksilön oikeuksia. Toisinaan hyvän tilalle tuli mielihyvä.

Joskus hyvän hakeminen kanavoitui puolestaan hyveiden pohdintaan – toisin sanoen ihmisen ominaisuuksien arvioimiseen. ”Minkälainen olisi hyveellinen ihminen?” Lopulta postmodernina aikana eettinen keskustelu siirtyi lähes kokonaan omaan kokemusmaailmaan.

Kun kristillinen etiikka tuo tänä päivänä oman lisänsä moraalikeskusteluun, sen yhtenä tehtävänä on palauttaa keskustelua ihmisen sisäisistä arvoista ja kokemuksista kohti yhteisöä ja vastuullisuutta.

”Uhrin” todellisuuden tulee olla kaikille moraalipohdinnoille fakta. Vaikka muut keskustelijat eivät enää hyväksyisi luomisajatusta, heidän on kuitenkin välttämättömästi ottaa kantaa vaatimukseen yksilön vastuusta suhteessa lähimmäiseen. Väärää käyttäytymistä on rajoitettava lähimmäisen tähden, vaikka yksilö kokisi kaikenlaiset rajoitukset omia tunteitaan loukkaaviksi.

Löytyykö yhteistä säveltä?

Ensimmäiseksi on todettava, että eettinen keskustelu tällaisena jälkikristillisenä aikana on usein lähes mahdotonta. Ihmiset eivät ole valmistautuneet perustelemaan kantojaan eivätkä käymään keskustelua periaatteiden törmäämisen kysymyksistä. Monet näkemykset eivät myöskään ole kovinkaan jäsentyneitä. Siksi keskustelu on sekavaa ja tunteiden ohjaamaa.

Toiseksi on ilmeistä, että yhteisiin periaatteisiin ja normeihin ei yhteiskunnassa enää päästä. Kristillisen yhtenäiskulttuurin aika on peruuttamattomasti ohi. Käytännössä lienee niin, että niin kutsuttu ”keskusteleva etiikka” on yhteiskunnan ainoa mahdollisuus. Voimme korkeintaan pyrkiä jonkilaisen sopimuksen laatimiseen. Jälkikristillisen suomalaisen yhteiskunnan eettisten normien laatiminen (lainsäädäntä, koululaitos jne.) on demokraattisen neuvottelun tulos – ei Raamatun totuuteen perustuva tulos.

Postmodernina aikana kyse on myös vallasta ja valtataistelusta. Kuten Lyotard asian aikanaan kuolemattomasti sanoi,

Kuva: Hilpi Jenu

Kristitylle ominaislaatuinen arvopohja nousee Raamatusta. Kristitylle hyvän tahdon ja hyvän tekemisen perustana on aina jollain tavalla Jumalan oma rakkaus.

nyt taistellaan tiedon määritelmistä. Politisoitunut moraalikeskustelu johtaa poliittiseen taisteluun siitä, kenen näkemysten ehdoilla kaikkia suomalaisia ohjaavia lakeja säädetään. Kirkko on joutunut toteamaan tämän, kun marginaaliryhmät painostavat kirkkoa tekemään päätöksiä niiden ehdoilla. Valtakysymyksessä erikoiseksi piirteeksi on noussut se, että postmodernin kulttuuri-ideologian suuri vaikutus mediassa on antanut marginaaliryhmille painoarvoaan moninkertaisesti suuremman aseman yhteiskunnallisessa keskustelussa.

Arvokonflikti

Aikamme polttavissa moraalikiistoissa eettinen pohdinta ei ole yksinkertaista myöskään siksi, että aiheet eivät enää ole yksiulotteisia oikean ja väärän käyttäytymisen ongelmia. Sen sijaan monia ongelmia kuvataan arvokonfliktina: vastakkain ovat kaksi keskenään ristiriidassa olevaa arvoa. Yhteiskunnassa ja miksei myös kirkossa joudutaan tarkastelemaan asiaa, jossa etenkin marginaalissa elävät vaativat itselleen tiettyjä oikeuksia perinteisen oikeustajun vastaisesti. Silloin ei voida arvioida pelkästään arvomaailmaa, vaan myös sitä, miten erilaisia näkemyksiä yhteiskunta (tai kirkko) sietää.

Lisäksi on huomattava, että kirkko ja

yhteiskunta ovat tässä aiheessa jossain määrin eri foorumeita. Kirkoilla on tunnustuksensa ja aatteellis-uskonnolliset sitoumuksensa, kun taas yhteiskunta toimii demokratian ehdoilla. Tästä seuraa vielä uusi vaikeus. Tietyissä kysymyksissä maamme kirkkokunnat ovat jo nyt ajautuneet jännitteeseen joidenkin eduskunnan hyväksymien, moraalialia koskevien asioiden kanssa.

Sovittelun vaikeudesta

Näiden esimerkkien tarkoituksena on osoittaa, että kristitty ihminen ei useinkaan pääse joustavaan, demokraattiseen lopputulokseen moraalista käymällä arvokeskustelua vain järkiperustein ja luonnonoikeudellisia ihanteita seuraten. Eettisessä keskustelussa elämme arvokonfliktin aikaa, emme näkemysten kohtaamisen aikaa. Sen tähden keskustelijoiden on hyvä harjaantua tuntemaan erilaisia perustelutapoja ja eettisiä teorioita. Silloin he voivat pyrkiä keskustelussa tarttumaan tunneperäisten väitteiden takana olevaan arvopohjaan ja synnyttämään keskustelua erilaisten perusteiden pätevydestä. Kun etiikan tehtävänä on kehittää normeja, joiden avulla rajataan tietynlaisia ihmisen käyttäytymistä, keskustelussa tulee pyrkiä jäsentämään tarkasti, miksi rajoittamista tehdään tai jätetään tekemättä.

Emmi Seppänen: teologina sosiaalityöhön

Teksti: Ville Kettunen, kuva: Ville Auvinen

Emmi Seppänen, 25, on kotoisin Helsingistä ja opiskelee kotikaupungissaan teologiaa viidettä vuotta. Oma paikka voisi olla sosiaali- ja sielunhoitotyössä, vaikka hengellinenkin työ ei ole täysin poissuljettua.

Emmiä kiinnostaa enemmän teologian käytännöllinen puoli, ja hänen pääaineensa on kirkkososiologia. Hän opiskelee A2-linjalla, joka valmistaa yhteiskunnallisiin tehtäviin ja jolla voi ottaa paljon sivuaineita. Emmillä niitä ovat sosiologia ja sosiaalityö.

Ajatus teologiseen hakemisesta syntyi vähitellen, vaikka Emmi oli pitkään ajatusta vastaan. Hän yritti hakea toiseen tiedekuntaan – tuloksetta. Rukouksessa johdatusta kysellen ajatus hakea teologiseen alkoi tuntua ainoalta vaihtoehdolta.

– Minua kiinnostaisi olla mukana naisten itsetuntoon ja sukupuolirooleihin sekä muuhun sellaiseen liittyvässä työssä. Mitä tarkoittaa olla nainen? Mitä tarkoittaa olla mies? – Nimenomaan Jumalan kontekstissa! Sellainen hengellinen työ kiinnostaa paljon.

– Todennäköisesti tulen tekemään toisen tutkinnon vielä valmistumisen jälkeen. Onko se ammattikorkeakoulusta vai yliopistosta, se on vielä hämärän peitossa – Jumala sen tietää. Sosiaalialan uskon olevan minun paikkani.

Emmi ei kuitenkaan ole vaihtamassa

alaa. Hän uskoo olevansa juuri siellä missä hänen pitääkin olla. Teologian opinnot antavat muuan muassa valmiuksia kohdata erilaisia ihmisiä ja uskontoja.

Emmi piti ensimmäisenä opiskeluvuonna pitkän tauon kevätkaudella.

– Minulle tuli sellainen olo, että pitää saada hengähdystauko ja miettiä, mitä haluan tehdä elämässä? Mikä minua kiinnostaa? Olisi kiva saada myös pidempi-aikaista työkokemusta. Uskon että se oli tärkeä vaihe, siellä työmaailmassa avautui se, minne päin kutsumukseni on menossa ja mihin päin minun kuuluu mennä. En usko, että yliopistolla olisi niin kirkkaasti oma polku selkiytynyt. Uskon, että se oli johdatusta.

– Kaikki kaverit yliopistolla olivat miespuolisia, monilla oli jonkinlainen pappiskutsumus, raamatunopettamiseen tai sellaiseen, joten en saanut sieltä tarpeellista vertaistukea.

Emmi kävi kahtena ensimmäisenä opiskeluvuotena usein STI:llä. Oli tenttiin valmistavia lukupiirejä sekä muuta omaehtoista toimintaa. Perusopinnojen jälkeen opiskelukavereiden opinnot alkoivat

eriytyä eri suuntiin – Se oli sellaista itse-
näistymisen aikaa.

– Tuli jäätyä samalla pois STI:n toimin-
nasta, en osaa sen enempää sanoa syytä.
Luentoja oli usein päivähartauden aikaan,
ja niinpä tuli yksinkertaisesti jäätyä pois.
Jokin aika sitten kevätlukukaudella tuli
sellainen olo, että olisi kiva alkaa taas käy-
dä täällä.

Kynnystä palata STI:lle madalsi myös
se, että uusi pääsihteeri Ville Auvinen oli
tuttu Iltamessuista, joita järjestää STI sekä
muutama sen jäsenjärjestöistä.

Kaste ja usko ovat antaneet Emmil-
le vahvan pohjana elämään kristittyinä ja
teologina. Emmi uskoo, että kasteessa hän-
net otettiin Jumalan valtakunnan jäsenek-
si. Jumala pysyy aina uskollisena liitossa,
vaikka ihminen horjuisi uskossaan. Aina
uskontiellä ei ole ollut helppoa olla.

– Teini-ikää kohden aloin ajatella, että
koska maailma on niin paha, Jumalaa ei
voi olla olemassa. Vuonna 2004 Kansanlä-
hetyksen riparilla tuli kovaa opetusta syn-
nistä – totta kai päälle vähän armoakin –,
mutta se herätti siihen, että olen menos-

sa kadotukseen, jos en usko Jeesukseen.
Koin sen tosi voimakkaana kääntymisko-
kemuksena.

– Ajattelen, että minut on kastettu ja
otettu Jumalan valtakuntaan. Jumala on
painanut sellaisen ”vesileiman” että ko-
kemus ei ollut mikään uskoontulohetki,
vaan koska minut on kastettu, minun täy-
tyy saada opetusta uskosta ja oppia ym-
märtämään, mitä merkitsee, että minut on
kastettu. Ihminen on syntinen ja tarvitsee
Jeesusta, jotta voi pelastua.

Tällä hetkellä Emmille tärkeä raama-
tunkohta on Jer. 29:11–12: ”Minulla on
omat suunnitelmani teitä varten, sanoo
Herra. Minun ajatukseni ovat rauhan ei-
vätkä tuhon ajatuksia: minä annan teille
tulevaisuuden ja toivon. Silloin te huudat-
te minua avuksenne, te käännytte rukoil-
len minun puoleeni, ja minä kuulen teitä.”

– Välillä tuntuu, että minulle varattua
polkua ei ole olemassakaan, kun ei näe
eteenpäin, on vaikeaa ja pelottaa. Saan
kuitenkin luottaa Jumalan lupauksiin, että
Hän antaa tulevaisuuden ja toivon, ja Hän
kyllä kuulee minua hätäni keskellä.

Kuva: Ville Auvinen

STI aloittanut toiminnan Joensuussa

STI on tänä syksynä aloittanut opetustoiminnan Joensuussa Itä-Suomen yliopiston teologian opiskelijoiden parissa. Toiminta järjestetään yhteistyössä ainejärjestö Fides Ostiensiksen kanssa. Syyskuussa järjestettiin retoriikkailtapäivä ja lokakuun alussa viikonlopun mittainen raamattuteologian kurssi.

Raamattuteologian kurssilla keskityttiin dosentti Timo Eskolan ja teol.tri Ville Auvisen johdolla koko Raamatun läpäiseviin teemoihin ja suuriin linjoihin, joita viikonlopun aikana ehdittiin käsitellä yhdeksän. Varsinkin lauantai oli työntäyteinen. Päivä alkoi klo 9 ja päättyi vasta klo 18.30. Yhteensä viikonloppuun mahtui yhdeksän kaksoistuntia. Kurssiin osallistuneet noin 20 opiskelijaa olivat kurssin jälkeen väsyneitä mutta tyytyväisiä. Palautteissa toivottiin jatkossakin vastaavia kursseja.

Joensuussa toimiva Itä-Suomen yliopiston teologian osasto on yksi kolmesta Suomessa toimivasta teologian maisterin koulutusohjelmaa tarjoavasta oppilaitoksesta. Opintoja voi tehdä joko läntisen tai itäisen teologian koulutusohjelmassa.

Pääsihteeri Ville Auvinen alusti STI:n syyskauden avajaisissa armolahjoista luterilaisuudessa.

Avajaiskuvat: Martti Pyykönen
Tekstit: Ville Auvinen

Syyskauden avajaisissa luterilaisuudesta ja armolahjoista

STI:n syyslukukauden avajaisia vietettiin 10.9. Perinteinen kirjakirpputori tarjosi runsaasti hyvää teologista ja hengellistä kirjallisuutta pikkurahalla, ja oven taakse muodostuikin jono parikymmentä minuuttia ennen kuin ovi avattiin ja nopeimmat pääsivät valitsemaan parhaat kirjat päältä.

Avajaispäivän keskustelutilaisuuden teemana oli ”Luterilaisuus ja armolahjat”. Pääsihteeri Ville Auvinen johdatteli aiheeseen esittelemällä kaksi kirkkohistoriassa vallinnutta suhtautumistapaa erityisiin, ekstaattisiin armolahjoihin kuten esimerkiksi profetoimiseen ja kielilläpuhumiseen. Sessationismin mukaan erityisiä armolahjoja ei enää ole. Jyrkän sessationismin mukaan ne kuuluivat vain apostolien aikaan, eikä niitä sen jälkeen enää voikaan olla. Lievemmän sessationismin mukaan näitä lahjoja ei nykyään ole, mutta periaatteessa ja tarvittaessa niitä edel-

leen voisi olla. Toisen suhtautumistavan, kontinutionalismin, mukaan ekstaattiset armolahjat kuuluvat Kristuksen kirkolle kaikkina aikoina.

Alustuksen jälkeen aiheesta keskustelivat Auvisen johdolla OPKO:n pääsihteeri Jussi Miettinen ja Sley'n läntisen alueen aluejohtaja Jari Rankinen. Yleisöä oli sali täynnä ja monet ottivat osaa keskusteluun kysymyksiin ja kommentein. Kaiken kaikkiaan keskustelutilaisuus oli rakentava. Yhtä mieltä oltiin siitä, että yhä edelleen Jumala antaa lahjojaan, eikä hänen antamia lahjoja ole tarkoitettu pidettäväksi piilossa. Haasteelliseksi koettiin löytää luterilaisesta jumalanpalveluselämästä tilaa erityisten armolahjojen käyttämiselle.

Keskustelu on katsottavissa ja kuunneltavissa STI:n kotisivujen kautta: www.sti.fi
-> Materiaaleja -> Videot

Luomisesta uuteen luomiseen

Luominen Vanhassa testamentissa

Luominen on Vanhan testamentin ja koko Raamatun keskeisimpiä teemoja. Kun koko Raamattu alkaa luomiskertomuksella, antaa se luomiselle aivan erityisen merkityksen. Siitä kaikki saa alkunsa, ja sen varaan kaikki rakentuu. Luominen ja lunastus ovat Raamatun kaksi polttopistettä.

Luomiskertomus – ja kaiken kaikkiaan Raamatun luomisteologia – opettaa Luojan ja luodun välistä eroa ja samalla yhteyttä. Luoja on Luoja ja luotu on luotu, mutta Luoja tahtoo olla yhteydessä luotunsa kanssa.

Luominen kertoo Jumalan suuruudesta ja suvereenisuudesta. Erityisesti tämä korostuu Jobin kirjan loppuluvuissa. Job, joka kuvittelee olevansa jollain tasolla tasavertainen keskustelukumppani Jumalan kanssa, viedään ihmettelemään luomisen ihmeitä, ja hän joutuu huomaamaan ja tunnustamaan oman pienuutensa ja mitättömyytensä Luojan rinnalla.

Psalmeissa Vanhan testamentin teologia muovautuu Jumalan ylistykseksi. Jumalaa ylistetään usein hänen teoistaan. Monissa psalmeissa ylistetään Jumalaa hänen luomisteoistaan ajan alussa (esim. Ps. 8; 33, vrt. Ilm. 4:11), mutta sen lisäksi Jumalaa kiitetään siitä, miten hän Luojana pitää huolta luomakunnastaan (esim. Ps. 65; 104). Ihmisen erityisasema luomisessa tulee esiin psalmissa 8, kuten toki jo itse luomiskertomuksessa (1. Moos. 1:6).

Erikoinen luomiseen liittyvä Vanhan testamentin teksti on Sananl. 8, jossa puhutaan Jumalan persoonallisesta Viisaudesta. Viisaus puhuu tekstissä itsestään ja sanoo olleensa mukana, kun Jumala loi maailman. (Sananl. 8:22–31).

Jesajan kirjan pelastuksen ajan ennustuksissa palataan luomisen tematiikkaan. Pelastuksen aika merkitsee profeetan mukaan sitä, että Jumala luo uudet taivaat ja uuden maan (Jes. 65:17–18).

Luominen Uudessa testamentissa

Uudessa testamentissa Vanhan testamentin luomisteologia on itsestään selvänä perustana, mutta se saa myös uusia ulottuvuuksia. Keskeisimpänä on kristologinen näkökulma luomiseen. Varhaiset kristityt ymmärsivät Sananlaskussa 8 puhuvan Viisauden olevan Kristus, jonka välityksellä kaikki luotiin, ja niinpä Johannes (Joh. 1:3), Heprealaiskirjeen kirjoittaja (Hepr. 1:2) ja Paavali 1. Korinttilaiskirjeessä (1.Kor. 8:6) ja Kolossalaiskirjeessä (Kol. 1:15–20) puhuvat siitä, miten Jumala loi maailman Kristuksen välityksellä.

Toinen merkittävä uusi näkökulma on se, että Vanhan testamentin lupaama uusi luominen on jo tavallaan alkanut. Nimitäin, sekä Paavali että Jaakob nimittävät uudestisyntyntynyttä ihmistä uudeksi luomukseksi (2. Kor. 5:17; Gal. 6:15; Ef. 4:24; Jaak. 1:18). Muutenkin Uudessa testamentissa perinteinen juutalainen eskatologia, jossa tätä maailmanaikaa seuraa uusi maailmanaika eskatologisessa tulevaisuudessa, on tulkittu uudestaan niin, että jo Jeesuksessa uusi maailmanaika on alkanut, vaikka vanhakin on vielä olemassa.

Ilmestyskirjan lopussa kuvataan Jesajan ennustuksen toteutumista. Jumala tekee kaiken uudeksi (Ilm. 21:5). Merkittävää on huomata, miten uusi Jerusalemi kuvataan alkuperäisen Paratiisin kaltaiseksi. Ympyrä sulkeutuu – Raamattu alkaa luomisesta ja päättyy uuteen luomiseen.

OPISKELIJAN SUUSTA

Suomen teologinen instituutti -sanan kuulin ensimmäisen kerran jo nuorena poikana, kun sain isoisältäni instituutin logolla varustetun hienon mainoskynän. Vaikka joskus pikkupoikana olin ihaillut pastoreita, en koskaan pitänyt realistisena vaihtoehtona lähteä lukemaan teologiaa, sillä kiinnostukseni kohteena on jo kouluajoista alkaen ollut historia, erityisesti yhteiskunnallinen historia. Onneksi teologisessa tiedekunnassa on kirkkohistorian osasto, sillä olen suunnitellut pääaineekseni missiologiaa.

Aikuislukion jälkeen 2011 koin Jumalan kutsua hänen valtakuntansa työhön. Tuolloin muutin myös Helsinkiin ja seuraavana vuonna hain teologiseen tiedekuntaan. Kahden vuoden opiskelujen jälkeen olen entistä vakuuttuneempi, että on hienoa, kun saan olla tekemisissä uskon liittyvien asioiden kanssa päivittäin. Olen 27-vuotias Lahdesta muuttanut teologi, jonka juuret ovat Kansanlähetyksessä. Tästä kiitos isoisälleni, joka on rukoillut puolestani ja toiminut hengellisenä isänäni. Uskon, että jokainen uskova tarvitsee hengellisen isän tai äidin, joka neuvoo, ohjantaa ja rohkaisee Raamatun mukaiseen elämään.

STI:stä on paljon apua opiskelijan kehittämisessä teologina, sillä siinä missä yliopisto tarjoaa tietoa, STI rohkaisee haastavienkin opillisten ja eksegeettisten kysymysten keskellä. Uskon kuitenkin, että seurakuntayhteydellä on myös teologina kasvamisessa suuri merkitys uskon kasvulle, ja rohkaisenkin jokaista paikkaansa vielä etsivää keskittymään seurakuntayhteyden löytämiseen pienryhmistä, kirkon järjestöistä tai seurakunnista.

Mielestäni instituutin parasta antia ovat maanantaista perjantaihin järjestettävät päivähartaudet klo 14, jolloin nautitaan STI:n tarjoamat kahvit ja pullat ja kohdataan toisia opiskelijoita ja saadaan kuulla millaisten kysymysten parissa he painivat. Näistä kysymyksistä ovat lähteneet monet hienot keskustelut. Lopuksi haluan kiittää Timoa, Villeä ja Kirsiä, jotka ovat aina valmiina palvelemaan STI:ssä.

Miikka Korpiranta, teol. yo

PÄÄN TIETOA JA SIELUN RAVINTOA

STI:n jäsenjärjestöjen johtajat kirjoittavat vuorollaan tälle palstalle.

Oppi ja elävä usko

Sana teologia tarkoittaa oppia Jumalasta. Kun kuulemme sanan teologia, ajattemme ehkä ensi sijassa jotakin teoreettista eli pään tietoa, emmekä niinkään sielun ravintoa, johon liittyy rukous ja virsien laulaminen.

Ihminen on kuitenkin Raamatun mukaan yksi kokonaisuus. Jumala kääsee kutakin meistä rakastamaan Jumalaa ”koko sydäimestä ja sielusta, koko voimalla ja koko ymmärryksellä...” (Luuk. 10:27). Tässä ei tehdä mitään eroa sydämen, sielun ja ymmärryksen välillä. Kiinnostavaa on myös se, että meitä kehoitetaan rakastamaan ymmärryksellä!

Tämä tarkoittaa sitä, että kun olemme tekemisissä teologian kanssa – siis Jumalopin kanssa – kyseessä ei olekaan vain se toiminta, jota teemme ymmärryksellämme ja aivoillamme. Myös sydän/sielu on mukana.

”*Credo ut intelligam*” (uskon ymmärtääkseni), sanoi Augustinus omana aikanaan. Sydämen usko – sielun ravinto – tuli ensin, ja sen jälkeen hän ymmärsi, mistä Jumalaan uskomisessa on kyse. Kun Pyhä Henki synnyttää sydämessä uskon, valaisee hän samalla ymmärryksemme, niin että voimme ymmärtää uskon salaisuuksia.

1600- ja 1700-luvuilla eläneitä luterilaisen ortodoksian teologeja on usein syytetty siitä, että he ovat harjoittaneet vain abstraktia, älyllistä pään teologiaa ja laiminlyöneet sielun ravinnon. Siksi luterilaista ortodoksiaa on luonnehdittu ”kuolleen oikeaoppisuuden ajaksi”.

Näin ajattelevat eivät ilmeisesti ole tutustuneet sellaisiin luterilaisen ortodoksian suuriin teologeihin kuten Martin Chemnitz, Abraham Calovius tai Johann Gerhard – joitakin mainitakseni. He omistivat elämänsä teologialle, jonka päämääränä oli ihmisten pelastaminen, ja he toimivat myös sielunhoitajina sodan, nälänhädän ja ruton aikakautena. Ajattelemisen aihetta antaa myös se, että jotkut meidän kärsimysvirsiestämme, jotka nousevat täydestä sydäimestä, ovat juuri luterilaista ortodoksiaa edustavien teologien kirjoittamia.

Teologia on parhaimmillaan silloin, kun se antaa älyllisiä virikkeitä ja myös hoitaa sielua. Tarvitsemme molempia – myöskin omana aikanamme.

Leif Erikson

kotimaantyön johtaja, Svenska Lutherska Evangeliföreningen

IUSTITIA 30

Elämä ja rajat

Aikamme etiikan kysymyksiä

Mikä nykyään koetaan oikeudenmukaiseksi? Moraalia koskeva keskustelu on ryöpsähtänyt länsimaissa etenkin sen jälkeen, kun postmoderni moralismi on nostanut marginaaliryhmien tavoitteet yhteiskunnallisen ja kirkollisen keskustelun pintakuuhuun. Aikamme eettiselle keskustelulle on tyypillistä, että aihepiirit ovat muuttuneet entisestä. Suurien periaatteiden sijaan monet hakevat pienten ryhmien oikeutta ja toisinaan suorastaan etuoikeutta vanhanaikaisena pidetyn valtion ja etenkin kirkon keskellä.

Kristillinen moraalikäsitys on joutunut koko Euroopassa altavastaajan asemaan. Se on ymmärrettävää, koska kristillisten näkemysten purkaminen on ollut eurooppalaisen humanismin tavoitteena aina valistuksesta lähtien. Teologit ja alan harrastajat tarvitsevat yhä enemmän välineitä eettisten kysymysten arvioimiseen ja eettisen kannanmuodostuksen suorittamiseen. Tässä työssä haluamme palvella kädessäsi olevan Iustitian numeron kanssa. Sen artikkelit kertaavat toisaalta etiikan teorioiden tärkeimpiä argumentteja, ja toisaalta numerossa tarkastellaan monia ajankohtaisia aiheita keskittyen niissä esiintyviin perusteluihin.

Timo Eskola käsittelee laajassa johdantoartikkelissaan eettisten katsomusten perusteluja. Ville Auvinen kirjoittaa rakkauden kaksoiskäskystä ja kultaisesta säännöstä artikkelissaan Eettiset maksiimit Uudessa testamentissa. Leif Eriksonin ruotsinkielisessä artikkelissa on aiheena Etiikka ja usko Martti Lutherin Isossa katekismuksessa. Artikkelista on suomenkielinen yhteenveto. John T. Plessin käännösartikkelissa kysytään, liittyvätkö naispappeus ja homoseksuaalisuuden hyväksyminen toisiinsa. Pekka Leino käsittelee kirkon oppia ja uskoa kirkkolakien eettisissä säännöksissä. Päivi Räsänen aiheena ovat abortti ja eutanasia artikkelissa Elämän alun ja lopun etiikka.

Kirjan voi tilata takasivun tilauslapulla tai puhelimitse tai sähköpostilla STI:stä. Hinta 12 €, opiskelijat 8 € (+ toimituskulut)

STI:n sääntömääräinen
SYYSKOKOUS

pidetään keskiviikkona 26.11.2014
klo 16 STI:ssä.

Päätösvalta on jäsenjärjestöjen edustajilla, mutta kaikki ovat tervetulleita.
Käsiteltävinä ovat mm. vuoden 2015toimintasuunnitelma ja talousarvio.

MAKUPALA

STI:n arkistojen aarteista

Me huomautamme siis ensiksi (Heprealais-epistolan 4 luvun mukaan): että "meillä nyt on Suuri Ylimmäinen Pappi, Jesus Jumalan poika, joka taiwaisiin mennyt on;" ja "joka woipi armahtaa meidän heikkouttamme", koskapa hän itse on totinen ihminen, "kaikissa kiusattu niin kuin mekin, kuitenkin ilman synnittä." Ja juuri tämä nyt on koroitettu Jumalan kunnian istuimelle itse taiwaasen. Näin on totta Jumalan walta-istuin meille Krjstuksessa muuttunut warsin "armo-istuimeksi" (kuten Pyhä Henki todistaa,) jonka luokse me nyt kaikessa heikkoudessamme ja suuressa synti-kurjuudessamme, joka täällä meitä waiwaa, saamme niin kuin tarwitsemmekin kaikella "uskalluksella alati käydä edes", sieftä aina saadaksemme uutta "armo ja laupeutta", koska ikinä me apua tarwitsemme.

Jesuksen Krjstuksen taiwaasen astuminen, sen autuuttawine seurauksineen; joita esitteli Hela-Tuorustai Saarnassa Fredrig Gabriel Hedberg. Lutherialaisen Ewankeliumi-yhtiön kustannuksella. Helsingissä 1885

VIERAILUT

Ville Auvinen

Iltamessut Pyhän Sydämen kappelissa,
Helsingin Kalliossa parittomien viikkojen
tiistaisin klo 18.30

25.10. Rauma, lähetysseminaari

26.10. Tarvasjoki, Alfa-kurssi

7.11. Turku, KRS:n opiskelijailta

9.11. Turku, Lutherin kirkko, messu

21.11. Helsinki, nuorten Kerzi

17.12. Helsinki, Evankeliset Opiskelijat

Timo Eskola

16.10. Espoonlahden seurakunta

KIRJATILAUS

Iustitia 30: Elämä ja rajat.
Aikamme eettisiä kysymyksiä

normaalihinta 12 euroa

opiskelijahinta 8 euroa

Toimitukseen lisätään postituskulut.

Nimi

Osoite

.....

.....

Vakiotilauksen peruutus

Suomen
teologinen
instituutti
maksaa
postimaksun.

Suomen teologinen
instituutti
Vastauslähetys
Sopimus 5006510
00003 HELSINKI

SUOMEN TEOLOGINEN INSTITUUTTI

Osoite

Kaisaniemenkatu 13 A 4. kerros
00100 Helsinki

Puhelin

09 668 9550

Faksi

09 6689 5555

Sähköpostit

sti@sti.fi, etunimi.sukunimi@sti.fi

Kotisivu

www.sti.fi

Pankkitilit

Danske Bank:

FI74 8000 1100 5642 45, BIC: DABAFIHH

Nordea:

FI66 1555 3000 1169 14, BIC: NDEAFIHH

Työntekijät

pääsihteeri Ville Auvinen (044 045 6778)

tutkija Timo Eskola (koti 019 722 702)

sihteeri Kirsi Sell

Aukiolo: lukukausien aikana klo 9–19

Teologinen tutkimus- ja koulutuskeskus.

Luentotoimintaa, kirjasto ja lukusali sekä seurakuntavierailuja

Julkaisee IUSTITIA-nimistä teologista aikakauskirjaa. Tiedotuslehti KULMAKIVI

lähetetään tukijäsenille kuusi kertaa vuodessa.

Hallituksen puheenjohtaja

lähetysohjohtaja Mika Tuovinen

Jäsenjärjestöt

Ev.-lut. Lähetysyhdistys Kylväjä

Länsi-Suomen Rukoilevaisten Yhdistys

Suomen Ev.lut. Opiskelija- ja Koululaislähetys

Medialähetys Sanansaattajat

Suomen Ev.lut. Kansanlähetys

Suomen Luterilainen Evankeliumiyhdistys

Suomen Raamattuopisto

Svenska Lutherska Evangeliföreningen i Finland

Talous vapaaehtoisen kannatuksen varassa.

Vuosittukijäsenmaksu 35 euroa (opiskelijat 10 euroa, yhteisöt 100 euroa). Ottaa vastaan kirjalahjoituksia, avustuksia ja testamentteja.

Rahankeräyslupa 2020/2013/1760

Poliisihallituksen arpajaishallinto on myöntänyt STI:lle 6.7.2013 luvan koko Suomen alueella

Ahvenanmaata lukuun ottamatta 7.6.2013–

31.12.2014 järjestettävälle rahankeräykselle. Varat

käytetään teologiseen ja pastoraaliseen

koulutukseen, julistus- ja julkaisutoimintaan sekä

kirjastopalvelujen ylläpitämiseen.

Lehden taitto

Kirsi Sell

Painopaikka

Kirjapaino Hermes Oy

ISSN-L 2243-0733, ISSN 2243-0733 (painettu)

ISSN 2243-0741 (verkkojulkaisu)

SUOMEN TEOLOGINEN
INSTITUUTTI
Kaisaniemenkatu 13 A
00100 HELSINKI

Itella Green

*Nyt hehkuu kauneutta
myös lakastuva maa.
Puut ruskan kirkkautta
kantavat loistavaa.
Maa täyteydessänsä
tuo sadon ajallaan,
se antaa hedelmänsä
ja kutsuu korjaamaan.*

Etukansi: Ville Auvinen
Takakansi: Sinikka Ahvenainen

Virsi 575: 3